

teupoisid on suuremat hulta ilma rammuta, joodikud, weetõbised, tiiskust ja muud haigust põdesmas. Siis on ta kobe wäljas, enam wedajaid omale otsima, nooremaid, kelle jõud weel lialt ei ole lõpenud. Ta püüab neid järsku suretada, teeb neid joobnuks, uimaseks ehk tigedaks, et naad nagu sõgedaks lähewad, maha kukuwad ja raskest surma leiawad. Nõnda saab ta rammusamaid mehi oma tööle.

5. Mis Mõldri Hantsuga ennemuiste on sündinud.

Ükskord oli lugu nõnda, et ta tahtis suure silla ülesehitada ühest tuleleegist teise, aga temal oli mõni hea tõmbaja waja. Ta läkitas nüüd oma alamaid wälja ja nemad peitsid ennaft maanteed ja mägede ääre ära, iseäranis neil päewil, mil palju rahwast turule ehk laadale läheb, mil kaa mõni talupoeg, kes muidu wiisakas, kui ta kaubast hea hinna sai, ommeti wiina wõtab ja sooja peaga kaa hobuse tapjaks saab. — Wana kuri ise ehitas ennaft kena riidega, tutõparad nina al, kitschabe lõua otjas, otsegu rikas kaupmees, ja hakkas nõnda rahwa seas uulitsate peal ja mööda trahterid wedelema ja seda otsima, mis

taale tarwis oli; ja seetõtt ta tahtis tugewat wedumeeft tiiski kõrwa kõige suurema wangre ete otsida. Wana turu kaelas nägi ta pea ühe noore mehe, maalt mõldri poja, piik, priiske, suur ja tugew, kes kobe jõuu poolest üksi seitõme wastu. „Oh, küll see mulle oleks hea saak!“ mõtles waenlane. Noor mõlder oli jahu linna toonud, rängga koorma; aga hobused olid kaa ees, neli suurt ja tugewat elajat nagu mõisniku tõlla hobused, ja tema ei olnud mite koguniste hobuse tapja. Ta toimetas oma hobused auuaste ja naad armastajid teda kaa. Tuli ta nende ligi, siis hirmusid; oli ta nende kõrwas, siis võrusid pead ta öla wastu ja meelitasid teda, nii palju kui mõistmata loom seda võib. Nõnda ei olnud kural midagi õigust, noort meest enesele pärida, ega olnud ka lootust, kui ta wana wiisi jääks, teda kätte saada. Aga kural walmistab iseäralisi eksitusi ja kiisatusi ja wõtab ühel silmapilgul neid, keda ta muidu aastate wiisi ilmaasjata oma wõrkudesse püüdis tõmmata. Seepärast on kaa inimesele kõige raskest asi, elu otsani meeles pidada, et kes seisab võib pea langeta, ja et kural ümberkäib kui mõiraja lõukoer ja otsib, keda tema võiks äraneelda! — Mõldri kõrwas seisis üks ilus noor tütarlaps, lahke ja rõõmsa näuga, ja